

vist for mit Vedkommende ønske, at Lægernes Virksomhed paa ingenmånghelt mulig Maade maa blive undergraven eller blive gaaet for nær, men det har jo heller ikke været Ministerens Hensigt, idet han har forelagt Udkastet, — det har han jo udtalt tydeligt nok —, og jeg har ikke kunnet Andet end finde, at det, som oprindeligt var foreslaaet, var et virkelig Fremstridt til at komme den store almindelige Befolkning til Hjælp. Thi vi maae jo huske paa, hvad det er, det dreier sig om; det er, idetmindste saavidt jeg har opfattet det, at gjøre det muligt saavel for den Uformuende som for den Formuende at faae Lægehjælp. Det er ikke altid af Eiegenlydighed for Lægevidenskaben, at den Uformuende henvender sig til Dvaakalvere; nei, det kan være af ganske andre Grunde. Det er jo Alle bekendt, at det er meget kostbart at faae Læge; idetmindste er det Tilfældet i den Egn, hvor jeg boer, at saasnart en Læge skal reise en Miil ud fra Njøbstaden, koster det 4 Rd; det er meget almindeligt. Nu er det jo let at see, at, naar der falder Sygdom paa i en Mandes Huns, og det træffer, at han ofte har Brug for en Læge, og han ligesaa ofte skal betale 4 Rd. og desuden betale Lægemedler, saa vil dette afholde Mangfoldige fra at søge Læge. Jeg vil ikke alene tale om de ganske Uformuende; thi selv Saadanne, der sidde nogenlunde godt i det, vil det være overordentlig besværligt at paatage sig den Bestæning. Det forekommer mig derfor, at det er meget haardt at ville opretholde den nuværende Tilstand af Frygt for, at En eller Anden skal blive urigtigt behandlet af En, som ikke besad tilstrækkelig Lægekundskab; jeg mener, at det er bedre at sørge for, at der kan komme Foll, som paa en lempelig Maade kunne komme til Hjælp, hvor det behøves, end at lade den nuværende Tilstand bestaae og aldeles overlade Foll til sig selv; thi jeg gaaer ud fra, at en meget stor Deel af Befolkningen — jeg kan naturligtvis ikke nævne noget bestemt Tal — i Virkeligheden ikke kan faae Lægehjælp. Det nytter ikke at sige, at den, der ikke har Naad til at betale, kan søge til Fattigvæsenet; det gjælder ikke i dette Tilfælde, det kunne kun Gaae gjøre. Jeg skalde derfor for mit Vedkommende ønske, at Sagen endnu engang

maatte blive gjort til Gjenstand for Overveelse, saameget mere som Fleertallet ikke rigtig har haft Leilighed til at udvikle sin Ansæelse eller fremsøre sine Grunde for de Endringsforslag, det har stillet til Lovudkastet. Det kunde være, at det kunde oplære Sagen saaledes, at den kunde faae et ganske anderledes Syn, naar Fleertallet rigtig alvorligt kom til at begrunde sin Overbeviisning. Derfor imidlertid den ærede Justitsminister ikke vil understøtte Sagen, saa nytter det kun lidt, at den fremmes videre; men jeg kan ikke forstaae, at den ærede Justitsminister skalde komme med et Lovforslag, for at det skalde blive discuteret i nogle saa Timer, uden at det var hans alvorlige Hensigt at bringe Sagen frem.

Justitsministeren: Det er meget imod mit Ønske, at denne Sags Forhandling har fundet Sted saaledes, som skeet er; jeg havde i høi Grad ønsket, at saavel Ministeren som Udvalgets Fleertal havde faaet Leilighed til nærmere at motivere og forsvare deres Forslag, og det ærede Medlem, som sidst talte, maa ligesaavel som Thingets øvrige Medlemmer være fuldt overbevist om, hvad der iøvrigt er en Selvfølge, at jeg paatog mig Ansvar for et Lovudkast angaaende den paagjældende Materie, som ikke gif videre med Hensyn til Frigjørelse af Lægevirkksomhed end Regjeringsudkastet. Jeg paatog mig det fulde Ansvar, og jeg har kun forelagt Lovudkastet under den fulde Tjælelse heraf; saaledes var min Stilling. At jeg har omtalt, at jeg har haft Betænkeligheder, er rigtigt; men disse Betænkeligheder har jeg selvsølgelig overvundet, idet jeg har forelagt Lovudkastet, og forsaavidt det bliver vedtaget af Representationen i en Form, hvori det ikke gaaer videre med Hensyn til Frigivelsen af Lægevirkksomheden, vil jeg ogsaa fremdeles holde fast paa det. Jeg tillod mig i forrige Møde at begrunde, hvorfor jeg ansaae det for rigtigt at fremkomme med dette Lovudkast, uagtet de Betænkeligheder, jeg har haft derved; der var imidlertid en Grund, som jeg ikke omtalte, men som stærkt er bleven fremhævet af Udvalget, nemlig at det er notorisk, at den nuværende Lovgivning ikke bliver overholdt; det er i de færreste Tilfælde, at Dvaakalverne blive